

Εθνική απρέπεια

Του Αντώνη Λιάκου

Μόνο ντροπή μπορούμε να αισθανθούμε από την απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης να απουσιάσει από την τελετή μνήμης των θυμάτων της ναζιστικής κατοχής στο Άουσβιτς. Ντροπή για μας και προσβολή στις χιλιάδες των νεκρών. Ακόμη και στις καθημερινές σχέσεις, λ.χ. στο μνημόσυνο συχωριανών μας, το να θέσει κάποιος όρους για την παρουσία του γείτονα του και τελικά να μη συμμετάσχει ο ίδιος δεν θα χαρακτηριστεί παρά ως απρέπεια. Αυτή η στοιχειώδης κοινωνικότητα είναι άγνωστη στο υπουργείο Εξωτερικών; Τι περισσότερο θα τους συμβούλευε κάποιος υποθετικός πράκτορας που θα ήθελε να διασύρει τη χώρα μας; Και ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, που ανέλαβε να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, έχει χάσει εντελώς τη συναίσθηση ότι είναι ακαδημαϊκός δάσκαλος, και μάλιστα σε ένα πανεπιστήμιο χτισμένο πάνω στους προγονικούς τάφους των θυμάτων που αρνήθηκε να τιμήσει; Και ο υπουργός Βόρειας Ελλάδας, ρέκτης της ιστορίας της Θεσσαλονίκης επί κατοχής, δεν βρήκε δυο λόγια να διαφοροποιηθεί; Ή ο εθνικισμός, μαζί με τον λαϊκισμό και τους μικροκομματικούς υπολογισμούς -και εν όψει προεδρικών εκλογών-, έχει καταδιαβρώσει τελικά τον στοιχειώδη πολιτισμό μας; Ο κλασικότερος και συντομότερος ορισμός του εθνικισμού είναι ότι τα συμφέροντα μιας εθνικής ομάδας, ενός εθνικού κράτους, προτάσσονται κάθε άλλης, οικουμενικότερης αξίας. Αυτόν ακριβώς τον ορισμό ήλθε να επιβεβαιώσει η απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης. Η διαφορά για τη χρήση του ταφικού συμβόλου της Βεργίνας τέθηκε πάνω από την ανάγκη να τιμηθούν οι εκατόμβες των θυμάτων του ναζισμού στην Ευρώπη, να καταδικασθεί ο ακραίος εθνικισμός, ο φασισμός. Τώρα αποκαλύπτεται καθαρά, ακόμη και στους αφελείς καλοπροαίρετους ή σε εκείνους που υποτιμούσαν το φαινόμενο του εθνικισμού, ποιες είναι οι συνέπειες του. Αποτέλεσμα τριών χρόνων παραπληροφόρησης και προπαγάνδας που με τη σύγχρονη δύναμη της εικόνας δημιουργεί μαζική ψύχωση. Η σχετική είδηση για την απρεπή ελληνική απουσία από το Άουσβιτς μεταδόθηκε από το ειδησεογραφικό δελτίο ως «νέες προκλήσεις του Γκλιγκόροφ»! Η ψύχωση αυτή όμως δημιουργείται γιατί υπάρχουν οι αποδοχές. Στη Θεσσαλονίκη, την πόλη που ξεκληρίστηκε από τους ναζί, υπάρχουν μνημεία για το Καραμπάχ, για την Κορέα, για την ελληνοσερβική φιλία. Καλώς όλα αυτά, αλλά μνημείο για την εξόντωση της μεγάλης εβραϊκής κοινότητας της πόλης δεν υπάρχει. Μια μίζερη συνοικιακή πλατειούλα όλη κι όλη να θυμίζει τη μνήμη των εβραίων μαρτύρων. Πενήντα χρόνια τώρα δεν πρόκειται για παράλειψη. Η έκβαση του εμφυλίου πολέμου δημιούργησε μια ψύχωση στο κυρίαρχο πολιτικό σύμπλεγμα σύμφωνα με την οποία κάθε εκδήλωση μνήμης για τις θηριωδίες των δυνάμεων κατοχής και για την Αντίσταση θεωρήθηκε ύποπτη αριστεροσύνης. Και όταν στα χρόνια του ΠαΣοΚ η Αντίσταση αναγνωρίστηκε, η στάση υπέρ των Παλαιστινίων και εναντίον των νέων θηριωδιών των ισραηλινών στρατευμάτων οδήγησε σε μια αδικαιολόγητη σύγχυση με αποτέλεσμα μια νέα σιωπή γύρω από το Ολοκαύτωμα. Ύστερα ήρθε ο εθνικισμός για να δηλητηριάσει τα πνεύματα και να συσκοτίσει εντελώς την εθνική μνήμη. Η απρεπής στάση στη μνήμη των θυμάτων της κατοχής στο Άουσβιτς πρέπει να καταγραφεί ως εθνικό όνειδος. Πρέπει να καταλάβουμε πια ότι ο εθνικισμός στρέφεται εναντίον του έθνους. Δεν το υποστηρίζει.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Το Βήμα της Κυριακής στις 5 Φεβρουαρίου 1995